

Daniel Silva

Het Engelse meisje

1

Piana, Corsica

Eind augustus sloegen ze toe, tijdens haar vakantie op het eiland Corsica. Het precieze tijdstip kon niet worden vastgesteld – haar huisgenoten kwamen niet verder dan ‘ergens tussen zonsondergang en de volgende middag’. Bij zonsondergang hadden ze haar voor het laatst gezien, ze scheurde op haar rode scooter in noodtempo de oprijlaan van hun vakantievilla af, haar dunne katoenen rokje fladderend om haar zongebruinde benen. De volgende middag ontdekten ze pas dat haar bed leeg was, op een half gelezen paperback na, die vaag naar kokosolie en rum rook. Er zou een etmaal verstrijken voor ze de gendarmerie inschakelden. Daar was het de zomer naar, en Madeline was ook zo’n soort meisje.

Ze waren twee weken daarvoor op Corsica aangekomen, vier knappe meisjes en twee aardige jongens, stuk voor stuk trouwe dienaren van de Britse overheid en van de politieke partij die op dat moment de touwtjes in handen had. Ze hadden één auto. Hun gemeenschappelijke Renault hatchback bood net genoeg ruimte aan vijf personen, de rode scooter was exclusief voor Madeline, waar ze bijna suïcidaal onbesuisde capriolen mee uithaalde. Hun okerkleurige villa stond aan de westelijke rand van het dorp, op een klif met uitzicht op zee. Het keurig onderhouden en praktisch ingedeelde onderkomen zou een vastgoedmakelaar omschrijven als ‘charmant’. Er hoorde ook een zwembad bij en een ommuurde tuin vol rozenstruiken en peperboompjes; een paar uur na aankomst verkeerden ze al in de gelukzalige staat die Britse toeristen overal ter wereld typeert: halfnaakt, languit en licht verbrand door de zon.

Madeline was de jongste van het stel, maar toch was zij de leider – een rol die ze zonder morren aanvaardde. Madeline had de huur van de villa geregeld, Madeline organiseerde de langgerekte lunches, de late diners en de dagtripjes in het ruige Corsicaanse binnenland, waar ze altijd op haar rode scoo-

ter de troepen aanvoerde. Niet één keer keek ze op de kaart. Haar encyclopedische kennis van geografie, geschiedenis, cultuur en de keuken van het eiland had ze te danken aan een intensieve voorbereiding van weken. Madeline leek niets aan het toeval over te willen laten. Dat was haar stijl niet.

Ze was twee jaar eerder aangesteld op het hoofdkantoor van de Partij in de Millbank Tower, met een bul van de universiteit van Edinburgh in politicologie en sociologie op zak. Ondanks haar tweederangsopleiding – het merendeel van haar collega's was afkomstig van Oxbridge en soortgelijke elitaire universiteiten – wist ze via een paar administratieve functies pijlsnel carrière te maken en kreeg ze de leiding over het ondersteuningsteam. Ze mocht haar taak graag omschrijven als het werven van stemmen onder Britten die er geen enkele baat bij zouden hebben als ze voor haar Partij, programma of kandidaten kozen. De functie was gewoon een opstapje naar iets beters, dat wist iedereen. Madeline wachtte een stralende toekomst – ze was 'een rijzende ster', zoals Pauline vaak zei, die de 'vlotte klim' van haar jongere collega met lede ogen aanzag. Volgens de geruchtenmachine genoot Madeline speciale bescherming van iemand in de hoogste partijkaders. Iemand die dicht bij de premier stond. Misschien was het de premier zelf wel. De camera's streelden haar mooie gezicht, ze was schrandere en had een tomeloze energie; Madeline was geknipt voor een zetel in het parlement met eigen portefeuille. Het was slechts een kwestie van tijd. Althans, dat werd gezegd.

Des te vreemder was het dat ze met haar zevenentwintig lentes nog steeds geen relatie had. Als ernaar werd gevraagd, gaf ze als antwoord dat ze het te druk had voor een partner. Fiona, een ietwat vileine, donkerharige schoonheid in het kabinet, had daar zo haar twijfels over. In werkelijkheid vermoedde ze dat Madeline iets te verbergen had, en aangezien geheimzinnigheid een van Fiona's specialiteiten was, maakte dat haar bij uitstek geschikt voor de partijpolitiek. Ze staaft haar theorie met het argument dat Madeline openhartig was over elk denkbaar onderwerp, tenzij het om haar privéleven ging. Jazeker, meende Fiona, Madeline was bereid om af en toe een brokje informatie over haar moeilijke jeugd te delen – de troosteloze sociale huurwoning in Essex, een vader die ze zich amper voor de geest kon halen, haar werkschuwe zuiplap van een broer – maar voor de rest hield ze zich verschanst achter een stenen vestingwal. 'Onze Madeline kan net zo goed een moordnares of een peperduur escortmeisje zijn,' zei Fiona. 'Wie het weet, mag het zeggen.' Maar Alison, die een lagere functie bekleedde en wier hart veelvuldig was gebroken, had een andere theorie. 'Het arme schaap is verliefd,' zei ze op een

middag terwijl ze Madeline, mooi als een godin, zag verrijzen uit de golven van de inham beneden bij de villa. ‘Maar helaas op de verkeerde.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Fiona loom van onder de rand van haar enorme zonnehoed.

‘Misschien kan hij niet anders.’

‘Getrouwd?’

‘Natuurlijk.’

‘De huffer.’

‘Is dat jou nooit overkomen?’

‘Een vrijage met een getrouwde man?’

‘Ja.’

‘Tweemaal zelfs, de derde staat op stapel.’

‘Je zult branden in de hel, Fi.’

‘Dat mag ik toch hopen.’

En op dat moment, in de namiddag van hun zevende dag in de vakantie-villa in Piana, rijpte in de hoofden van drie jonge vrouwen en twee jonge mannen een plannetje dat was gebaseerd op vliesdun bewijs. Ze namen zich voor Madeline aan de man te helpen. En niet zomaar een man, zei Pauline. Nee, hij moest de juiste leeftijd hebben, erg aantrekkelijk zijn en van een goede familie, bemiddeld en prettig van karakter, zonder lijken in de kast of vrouwen in zijn bed. Fiona had de meeste ervaring als het op mannen aankwam, en wierp tegen dat dit een onmogelijk eisenpakket was. ‘Zulke mannen bestaan niet,’ zei ze op de verongelijkte toon van een vrouw die tevergeefs naar dat type man had gezocht. ‘En zo ja, dan is hij getrouwd of zo met zichzelf ingenomen dat hij Madeline geen blik waardig zal gunnen.’

Ondanks haar bezwaren stortte ze zich vol overgave op de uitdaging, al was het maar om haar vakantie spannender te maken. Gelukkig wemelde het van de potentiële kandidaten, want kennelijk had de helft van zuidwest Engeland het saaie eiland voor de zon van Corsica verruild. Er was een hele kolonie beursbengels uit de hoofdstad neergestreken in het chique noordelijke deel aan de Golf van Porto. Ook was er een groep kunstenaars die als zigeuners in het bergdorp in de regio Castagniccia resideerden en er waren acteurs die zich bij het strand van Campomoro ophielden. En vergeet de delegatie van de oppositie niet, die in een villa boven op de berg van Bonifacio op hun terugkeer in de politiek zaten te broeden. Fiona’s positie in het kabinet fungeerde als een passe-partout, want binnen een mum van tijd had ze een hele reeks uitnodigingen geritseld. En bij elke gelegenheid – diner, bergtocht, een

cocktailmiddag aan het zwembad – zorgde ze ervoor dat de knapste vrijgezel naast Madeline werd gezet. Toch wist geen van de heren de vesting te bestormen, zelfs de jonge acteur niet die net furore had gemaakt met een hoofdrol in de populairste West End-musical van het seizoen.

‘Ze moet het flink van hem te pakken hebben, zeg,’ zei Fiona. Het was laat op de avond en ze reden door het donker achter Madeline op haar rode scooter terug naar de villa.

‘Weet jij wie het is?’ vroeg Alison.

‘Nee, maar het moet wel een heel bijzondere man zijn.’

Ze hadden nog een hele week vakantie voor de boeg voordat ze de terugreis naar Londen aanvaardden, maar Madeline begon zich steeds vaker af te zonderen van de groep. Voor de rest opstond was ze al verdwenen, en ze kwam pas laat in de middag terug. Met vage antwoorden ontweek ze hun vragen waar ze was geweest, en bij het diner maakte ze een afwezige indruk, alsof haar iets dwarszat. Alison vreesde het ergste, namelijk dat de mysterieuze minnaar haar de bons had gegeven. Maar de volgende dag keerden Fiona en Pauline opgetogen terug van een dagje shoppen in het stadje. Alison had zich vergist, zeiden ze. Want blijkbaar was de geliefde van Madeline haar achterna gereisd naar Corsica en ze hadden de foto’s om het te bewijzen.

Om tien over twee, bij Les Palmiers aan de Quai Adolphe Landry in Calvi, was Madeline betrapt. Ze zat aan een tafeltje op de kade, met haar gezicht naar de zee, alsof ze zich niet bewust was van de man in de stoel tegenover haar. Haar ogen gingen schuil achter de grote zwarte zonnebril. Haar strooien zonnehoed, versierd met een zwarte strik, wierp een schaduw over haar geciseleerde trekken. Toen Pauline aanstalten maakte op haar af te lopen, werd ze tegengehouden door Fiona, die de intimiteit van het tafereel aanvoelde. Vlak voor ze zich ongezien terug wilden trekken, maakte Fiona nog snel een foto met haar smartphone. Madeline leek niets in de gaten te hebben, maar de man wel. Op het moment dat Fiona afdruckte, draaide hij zich met een ruk om, alsof een dierlijk instinct hem waarschuwde voor het heimelijke kiekje.

Fiona en Pauline vluchtten de eerste de beste brasserie in, waar ze de man op de foto nauwkeurig konden bestuderen. Zijn haar was grijsblond, verwaaid en dik als van een jonge knaap. Het viel over zijn voorhoofd en omlijstte een hoekig gezicht dat werd gedomineerd door een kleine, wrede mond. Zijn kleding neigde naar een maritieme stijl: een witte broek, een

blauwgestreept duur overhemd van geweven katoen, een groot duikershorloge en bootschoenen die geen afdrukken op het dek maakten. Het schoeisel paste bij hem, vonden ze allebei: hij was typisch het soort man dat nooit sporen achterliet.

Ze meenden dat hij een Engelsman was, misschien een Duitser of Scandinaviër of, zo suggereerde Pauline, een afstammeling van Poolse adel. Geld speelde duidelijk geen rol, gezien de dure fles champagne in de koeler naast hun tafeltje. Maar hij had zijn fortuin eerder verdiend dan geërfd, besloten ze, en niet op een altijd even nette manier. Hij was een gokker. Hij had Zwitserse bankrekeningen. Hij reisde naar gevaarlijke oorden. Discretie was geboden in zijn leven. Net als zijn schoeisel lieten zijn handel en wandel nergens sporen achter.

Maar het gedrag van Madeline fascineerde hen nog het meest. Hier zat niet het meisje dat ze kenden uit Londen, of het meisje met wie ze de afgelopen weken in een vakantievilla hadden gezeten. Hier zat een onherkenbare vrouw. Een actrice uit een film. De andere vrouw. Terwijl ze als twee bakvissen over hun mobiele telefoon zaten gebogen, schreven Fiona en Pauline de dialogen uit waarmee ze de personages op de foto tot leven brachten. In hun versie van het verhaal was de affaire heel onschuldig begonnen met een toevallige ontmoeting in een chique winkel aan New Bond Street. Hun flirt was niet van voorbijgaande aard, hun ontmoetingen werden minutieus gepland. Ze wisten alleen niet hoe de liaison zou eindigen, dat moest door de geschiedenis worden ingevuld. Het zou tragisch zijn, daarover waren ze eensgezind. 'Zo eindigen dat soort verhalen altijd,' zei Fiona met nadruk op 'altijd'. Ze sprak uit ervaring. 'Jongen ontmoet meisje. Meisje wordt verliefd. Meisje wordt gekwetst en wil zich wreken.'

Fiona wist die middag nog twee andere foto's van Madeline en haar raadselachtige minnaar te maken. Op de ene wandelen ze over de zonovergoten kade, waarbij de rug van hun handen elkaar licht raken. Op de tweede nemen ze afscheid zonder elkaar zelfs maar te kussen. De man laat zich in een sloep zakken en vaart de haven uit. Madeline stapt op haar rode scooter en rijdt terug naar de villa. Als ze daar aankomt, heeft ze niet langer de zonnehoed met de ingewikkelde zwarte sierstrik op. Als ze die avond vertelt wat ze overdag heeft gedaan, rept ze met geen woord over Calvi of de welgesteld ogende man bij Les Palmiers. Fiona was onder de indruk van haar lezing. 'Wat kan die meid goed liegen, zeg,' zei ze tegen Pauline. 'Misschien lacht de toekomst haar inderdaad toe, zoals iedereen zegt. Wie weet schopt ze het nog tot premier.'

Die avond besloten de vier knappe jonge vrouwen en de twee aardige jonge mannen in het nabijgelegen Porto te gaan dineren. Madeline reserveerde een tafel in haar beste schoolfrans en wist de eigenaar er zelfs toe over te halen zijn mooiste tafeltje vrij te houden, op het terras met uitzicht op de rotsige kustlijn. Iedereen ging ervan uit dat ze met de gebruikelijke karavaan naar het restaurant zouden gaan, maar iets voor zevenen liet Madeline weten dat ze eerst naar Calvi ging om iets te drinken met een oude kennis uit Edinburgh. 'Ik zie jullie wel in het restaurant,' riep ze over haar schouder terwijl ze over de oprijlaan spurtte. 'En wees in vredesnaam een keer op tijd.' Toen was ze weg. Niemand was verbaasd dat ze niet kwam opdagen. Ook niet toen ze haar bed onbeslapen aantroffen. Daar was het de zomer naar, en Madeline was ook zo'n soort meisje.

2

Corsica-Londen

De Franse recherche verklaarde Madeline Hart om twee uur 's middags op de laatste vrijdag van augustus officieel als vermist. Na een zoektocht van drie dagen was er geen spoor van haar teruggevonden, op haar rode scooter na, die met een verbrijzelde koplamp in een afgelegen ravijn nabij Monte Cinto werd gevonden. Nog voor het eind van de week had de recherche alle hoop opgegeven Madeline levend terug te vinden. Tegen de media zeiden ze dat het primair een zoektocht naar een vermiste Britse toeriste was. In werkelijkheid waren ze al op zoek naar haar moordenaar.

Er waren geen andere verdachten of mogelijke betrokkenen dan de man met wie ze op de middag van haar verdwijning had geluncht bij Les Palmiers. Maar net als Madeline leek hij van de aardbodem te zijn verdwenen. Was hij een geheime minnaar, zoals Fiona en de anderen vermoedden, of hadden ze elkaar pas op Corsica ontmoet? Was het een Engelsman? Een Fransman? Uit frustratie verzuchtte een rechercheur of ze soms op een buitenaards wezen uit een ander sterrenstelsel joegen, die in deeltjes teruggestraald was naar het moederschip. Met de serveerster van Les Palmiers schoten ze ook geen steek op. Die wist alleen nog maar te vertellen dat hij Engels had gesproken tegen de jonge vrouw met een zonnehoed, en in vloeiend Frans de bestelling had geplaatst. Hij had contant betaald – knisperend nieuwe bankbiljetten die hij als een gepokte en gemazelde gokker op tafel had gelegd – en met een flinke fooi, dat zag je vandaag de dag niet veel meer in Europa, met die crisis en zo. Ze herinnerde zich vooral zijn handen. Weinig beharing, zonder pigmentvlekken of littekens, schone nagels. Kennelijk besteedde hij er veel zorg aan. Iets wat ze wel kon waarderen in een man.

Een discrete rondgang met zijn foto langs de betere etablissementen op het eiland oogstte slechts een bevreemd schouderophalen. Het was alsof niemand hem had gezien. En als ze hem al hadden gezien, dan konden ze hem

niet meer precies voor de geest halen. Hij was een van de vele poseurs met wie het Corsicaanse eiland elke zomer werd overspoeld: gebruid, dure zonnebril, het ego in de vorm van een kolossaal Zwitsers horloge van massief goud. Gewoon iemand met een creditcard en een mooie meid aan zijn tafeltje. Dertien in een dozijn.

Althans, voor de winkeliers en de horecamensen van Corsica, niet voor de Franse recherche. Ze scanden zijn foto op elke criminele database die ze tot hun beschikking hadden, en herhaalden die procedure diverse keren. Toen dat niets opleverde, overlegden ze of ze zijn foto aan de media moesten vrijgeven. Vooral de hooggeplaatste functionarissen bij de politie voelden daar weinig voor. Per slot van rekening zou die man aan niets anders schuldig kunnen zijn dan aan een slippertje, wat in Frankrijk niet echt als een overtreding geldt. Maar toen er wederom drie etmalen waren verstreken zonder één enkel aanknopingspunt, kwamen ze tot de conclusie dat ze geen andere keus hadden dan de media in te schakelen. Ze gaven twee zorgvuldig bewerkte foto's – de ene van de man aan het tafeltje bij Les Palmiers, de andere waarop hij over de kade liep – en tegen de avond had de recherche honderden tips binnen. Ze zeefden de malloten en de grapjurken eruit en bewaarden hun manschappen voor aanwijzingen die tot iets zinnigs konden leiden. Vruchteloze pogingen. Een week na de verdwijning van Madeline Hart had hun enige verdachte nog steeds geen identiteit of nationaliteit.

Ze mochten dan geen aanknopingspunten hebben, theorieën hadden ze des te meer. Sommige rechercheurs beweerden dat de man uit Les Palmiers een psychotisch roofdier was dat Madeline in de val had gelokt. Anderen dachten dat hij gewoon de verkeerde man op de verkeerde plek was geweest – getrouwd, dus niet in de positie om zijn verhaal te komen vertellen. Madeline zou het slachtoffer zijn geworden van een roofoverval – als jonge vrouw alleen op een scooter was ze een makkelijke prooi. Haar stoffelijk overschot zou uiteindelijk wel gevonden worden. De golven zouden haar op het strand werpen, een wandelaar zou haar in de bergen vinden of een landarbeider zou het lichaam naar boven ploegen. Zo ging het altijd op Corsica; uiteindelijk gaf het eiland de doden terug.

Het uitblijven van enig resultaat was in Engeland aanleiding om de Franse recherche te hekelen. Zelfs de kranten die de oppositie welgezind waren, schreven over Madelines verdwijning alsof het een nationale tragedie betrof. Tot in detail werd haar opmars vanuit de sociale huurwoning in Essex gespeeld, en tal van partijbonzen beweerden dat een veelbelovende carrière in

de kiem was gesmoord. Haar huilende moeder en onrustige broer verscheenen één keer op tv, daarna verdwenen ze van het toneel. Hetzelfde gold voor haar medevakantiegangers van Corsica. Bij terugkomst gaven ze gezamenlijk een persconferentie op Heathrow, geflankeerd door oplettende partijwoordvoerders. Ze wezen elk verzoek voor een persoonlijk interview af, zelfs als er dik voor werd betaald. Nergens in de media werd gerept van een schandaal. Er verscheenen geen suggestieve verhalen over drankgelagen op vakantie, seksuele escapades of wangedrag, wel de gebruikelijke clichés over de gevaren waaraan een jonge vrouw in een vreemd land kan zijn blootgesteld. Op het hoofdkantoor van de Partij feliciteerden de woordvoerders zichzelf heimelijk met de vlotte afwikkeling van deze zaak, en de stafchefs bemerkten een piek in de waarderingscijfers voor de premier. Achter gesloten deuren noemden ze dat ‘Het Madeline-effect’.

Gaandeweg verdwenen de verhalen van de voorpagina en in september was ze helemaal uit het nieuws. Het was herfst: tijd om het over regeringszaken te hebben. Engeland had te kampen met immense problemen: de economie was in recessie, de eurozone hing aan een zijden draadje en de waslijst aan achterstallig onderhoud op het sociale vlak deed het weefsel van het Verenigd Koninkrijk rafelen. En dan een mogelijke verkiezing die als een baldakijn alles overkoepelde. De premier had tal van hints gegeven dat hij die voor het eind van het jaar wilde houden. Hij was zich bewust van de politieke risico’s op die beslissing terug te komen; Jonathan Lancaster was de huidige premier omdat zijn voorganger geen verkiezingen had uitgeroepen, terwijl hij daar wel maandenlang op had gezinspeeld. Lancaster, destijds aanvoerder van de oppositie, had hem ‘de Hamlet van Nummer Tien’ genoemd. Het werd de genadeslag.

Dat verklaarde ook waarom Simon Hewitt, hoofd persvoorlichting van de premier, al een poosje slecht sliep. Zijn nachtrust verliep volgens een vast patroon. Uitgeput door zijn vermoeiende functie dommelde hij ’s avonds snel in, vaak met een dossiermap op zijn borst, om twee à drie uur later weer wakker te schieten. Dan begon zijn hoofd direct te malen. Na vier jaar voor de overheid te hebben gewerkt, was het alsof hij zich op niets anders dan de negatieve aspecten kon richten – een droef lot dat alle persvoorlichters van Downing Street is beschoren. In de wereld van Simon Hewitt bestonden geen triomfen, alleen maar rampen en bijna-rampen. Net als bij aardbevingen varieerden ze van een licht schokje tot seismische schuddingen die gebouwen ineens deden storten en levens eisten. Hewitt werd geacht de cata-

strofes aan te zien komen en, indien mogelijk, de schade te beperken. Onlangs was hij tot de slotsom gekomen dat hij een onmogelijke taak had. Op de somberste momenten gaf dat inzicht hem enige verlichting.

Ooit was hij een man van aanzien geweest. Als de voorheen belangrijkste politieke columnist voor *The Times* was hij een van de invloedrijkste mensen in Whitehall. Met enkele halen van zijn vlijmscherpe pen kon hij een regeeringsbesluit onderuithalen, samen met de politieke loopbaan van de verantwoordelijke minister. Het kabinet ging eerst bij hem langs als ze een nieuw belangrijk wetsvoorstel wilden indienen, zo machtig was Hewitt. De politicus die een hogere positie in de Partij ambieerde, zou geen stap zetten zonder zich niet eerst te verzekeren van Hewitts steun. Een van die mensen was Jonathan Lancaster, destijds een voormalig advocaat die in een veilige Londen-se buitenwijk woonde. Hewitt had aanvankelijk geen hoge pet van de man op. Hij vond hem te glad, te knap en te bevoorrecht om echt serieus te kunnen nemen. Gaandeweg ging Hewitt hem echter beschouwen als een bevoorrechte man met goede ideeën die eerst de zieltogende Partij nieuw leven wilde inblazen om vervolgens het land op te schudden. Tot zijn verbazing ontdekte hij dat hij gesteld raakte op Lancaster, wat nooit een goed teken kon zijn. Terwijl hun band steeds hechter werd, besteedden ze steeds minder tijd aan het geroddel over de politieke machinaties van Whitehall en steeds meer tijd aan ideeën om het gebroken land te herstellen. Toen Lancaster op de verkiezingsavond een monsterzege behaalde, met de grootste parlementaire meerderheid van een hele generatie, was Hewitt een van de eerste mensen die hij belde. ‘Simon,’ zei hij met zijn geoliede stem, ‘ik heb je nodig, ik kan dit niet in mijn eentje.’ Hewitt had zalvende stukken geschreven over Lancasters kansen op succes, terwijl hij heel goed wist dat hij binnen een paar dagen voor hem in Downing Street zou werken.

Hewitt deed nu langzaam zijn ogen open en staaarde misnoegd naar de wekker op het nachtkastje. De cijfers 03:42 gloeiden alsof ze de spot met hem dreven. Er lagen drie mobiele telefoons naast, opgeladen voor de aankomende bijltjesdag. Hij wenste dat hij zijn eigen batterij net zo makkelijk kon opladen, maar hij was op een punt beland dat zelfs een goede nacht slaap of een tropisch zonnetje niets meer kon uitrichten voor zijn verwaarloosde vijftigerslichaam. Hij keek naar Emma. Ze sliep zoals altijd als een roos. Vroeger zou hij een pikante manier hebben bedacht om haar wakker te maken, maar die tijden waren voorbij; de echtelijke sponde was verworden tot een diepvrieskist. Emma had een korte opleving gehad vanwege zijn glamourbaantje

bij Downing Street, maar zijn slaafse gehoorzaamheid aan Lancaster bleek een afknapper. Ze zag de premier bijna als een seksuele rivaal en haar haat jegens hem had een irrationele hoogte bereikt. ‘Je bent tweemaal zo veel waard als hij, Simon,’ had ze hem een week geleden verteld terwijl ze hem een liefdeloos kusje op zijn verslapt wang gaf. ‘Toch voel je de behoefte om de rol van voetveeg op je te nemen. Misschien kun je me ooit de reden uitleggen.’

Hewitt wist dat hij de slaap niet meer zou vatten, dus hij bleef wakker liggen en luisterde naar de geluiden die zijn werkdag aankondigden. De ochtendkranten die met een plof op de stoep vielen. Het gorgelen van de voorgeprogrammeerde koffiemachine. De snorrende motor van de dienstwagen onder zijn raam. Hij stapte behoedzaam uit bed om Emma niet wakker te maken, trok zijn kamerjas aan en schuifelde zachtjes naar de keuken. Het koffiezetapparaat was inmiddels gemeen aan het sissen. Hewitt nam een kopje – zwart, vanwege de lijn – en liep ermee naar de hal. Zodra hij de voordeur opende, sloeg een natte windvlaag hem in het gezicht. Het stapeltje in plastic verpakte kranten lag vlak voor de deur, naast de uitgebloeide geraniums. Hij bukte zich en zag de gele, stevig dichtgeplakte envelop van twintig bij dertig centimeter. Hewitt wist direct dat die niet van Downing Street afkomstig was; niet één van zijn stafleden zou het wagen ook maar de triviale informatie op deze manier voor zijn deur te leggen. Iemand anders moest dit hebben neergelegd. Niet dat het ongebruikelijk was; zijn oude mediacollega’s, die zijn adres in Hampstead kenden, lieten wel vaker een pakje achter. Een kleine attentie als dank voor een goed getimed lek. Een tirade van iemand die zich gekleineerd voelde. Een venijnig gerucht dat te gevoelig was voor e-mail. Hewitt was altijd op de hoogte van de nieuwste geruchten. Als voormalig journalist wist hij dat een bericht op de voorpagina vaak minder belangrijk was dan wat er achter iemands rug om werd gezegd.

Hij tikte met zijn teen tegen het pakketje om te kijken of er geen draden of batterijen aan vastzaten, legde het boven op de kranten en nam de hele stapel mee naar de keuken. Hij deed de tv aan, zette hem zacht en haalde het plastic van de kranten. Een snelle blik op de voorpagina’s wees uit dat Lancasters voorstel het hoofdnieuws was; hij wilde de Britse industrie concurrerender maken door de rente te verlagen. *The Guardian* en *The Independent* reageerden uiteraard verontwaardigd, maar dankzij Hewitts inspanningen was de berichtgeving overwegend positief. Het andere nieuws uit Whitehall was goddank stemmig. Geen aardbevingen. Nog geen schokje.

Nadat hij eerst de zogenoemde kwaliteitskranten had doorgebladerd,

scande hij de roddelpagina's, die in zijn ogen een betere barometer voor de Britse publieke opinie vertegenwoordigden dan welke poll ook. Hij schonk opnieuw een kop koffie in en opende de envelop zonder afzender. Er zaten drie dingen in: een dvd, een A4'tje en een foto.

'Shit,' murmelde Hewitt zachtjes. 'Shit, shit, shit.'

Het zou tot de wildste speculaties leiden en Simon Hewitt, die als voormalig politiek journalist beslist beter had moeten weten, bleef ernstig in gebreke. Want hij belde niet naar de Londense recherche, zoals de Britse wet voorschrijft, maar nam de envelop plus inhoud mee naar Downing Street 12, twee deuren naast het officiële kantoor van de premier op Nummer Tien. Eerst belegde hij zoals elke ochtend een stafvergadering om acht uur, daarna liet hij de envelop aan Jeremy Fallon zien, Lancasters stafchef en politieke *consigliere*. Fallon was de machtigste stafchef uit de Britse geschiedenis. Zijn officiële takenpakket behelsde strategische planning en beleidscoördinatie voor diverse ministeries, zodat hij zich met elk gewenst onderwerp kon bemoeien. De media noemden hem vaak 'Lancasters hersens', een predicaat dat Fallon erg leuk vond maar dat Lancaster heimelijk verfoeide.

Fallons reactie was identiek – hij gebruikte alleen een ander scheldwoord. Zijn eerste impuls was om direct naar Lancaster te stappen, maar het was woensdag en hij moest wachten tot die zijn wekelijkse gladiatorenstrijd had overleefd, in de wandelgangen het 'vragenuurtje met de premier' geheten. Tijdens hun overleg opperde geen van de drie de politie te bellen. Wat zij nodig hadden, besloten ze, was een kundig en discreet persoon die bovenal de belangen van de premier zou behartigen. Fallon en Hewitt vroegen of Lancaster een lijst potentiële kandidaten kon overleggen, maar hij gaf hun slechts één naam. Er was sprake van een familieband en, nog belangrijker, een ereschuld. Persoonlijke loyaliteit was belangrijk in deze tijden, zei de premier, maar een drukmiddel was een stuk praktischer.

Aldus de stille boodschap van Downing Street aan Graham Seymour, de lang zittende directeur van de Britse geheime dienst, ook bekend onder de naam MI5. Het gesprek vond plaats in de Study Room onder het grote portret van barones Thatcher, en later zou Seymour erop terugkijken als de laatste bijeenkomst uit zijn loopbaan. Hij beloofde de premier te helpen, want dat deed een man als Graham Seymour in dit soort situaties. Maar als iemand ooit zou lekken dat hij hier de hand in had gehad, zou hij diegene hoogstpersoonlijk opknopen, stelde hij onomwonden.

Toen speelde alleen nog de kwestie wie de zoektocht moest ondernemen. Net als Lancaster had ook Seymour maar één kandidaat. Hij zei niet wie. Hij boekte een vliegticket met het geld dat op een van de vele geheime MI5-rekeningen stond; zijn vlucht naar Tel Aviv met British Airways zou dezelfde avond nog vertrekken. Terwijl het vliegtuig zich van de gate verwijderde, bedacht hij hoe hij deze situatie het beste kon benaderen. Persoonlijke loyaliteit was belangrijk in deze tijden, maar een drukmiddel was veel praktischer.